

О.В. ПРИЛУЦЬКИЙ

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна
пл. Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна
olegpril12@gmail.com

**ЗНАХІДКА *Mycena galopus* var. *leucogala* (AGARICALES, BASIDIOMYCOTA) В
НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРИРОДНОМУ ПАРКУ «СЛОБОЖАНСЬКИЙ» (УКРАЇНА) — ЗА
МЕЖАМИ ЇЇ СУЦІЛЬНОГО ПОШИРЕННЯ**

К л ю ч о в і с л о в а: *Mycena galopus* var. *leucogala*, Україна, НПП Слобожанський

Mycena galopus (Pers.) P. Kumm. є найпоширенішим представником секції *Lactipedes* роду *Mycena* (Pers.) Roussel, а також одним із найбільших видів роду в Західній, Центральній і Північній Європі (Smith, 1947; Maas Geesteranus, 1992; Robich, 2003; Funga Nordica, 2012). Останнє спричинило широке використання *M. galopus* як модельного об'єкта при дослідженні деяких аспектів екології, фізіології та біохімії сапротрофних базидієвих грибів (Hering, 1982; Chard, Gray, 1983; Frankland et al., 1995). Водночас цей вид — надзвичайно поліморфний, що спонукало дослідників до виділення низки внутрішньовидових таксонів. Одним із таких таксонів є *Mycena galopus* var. *leucogala* (Cooke) J.E. Lange, що його різні автори розглядали також як *Mycena galopus* var. *nigra* Rea або як самостійний вид *Mycena leucogala* (Cooke) Saccardo. Ключовими відмінностями цього таксона від типового різновиду є темніше забарвлення базидієм (особливо наголошується на темно-бурому забарвленні верхньої частини ніжки, на відміну від переважно світлого в типового різновиду) та більше виражена, порівняно з типовим різновидом, дивертикулятність

кінцевих елементів кутикули ніжки та шапинки (Maas Geesteranus, 1992).

Однозначності в поглядах на статус цього таксона не досягнуто й досі. Автори, котрі схильні розглядати *M. leucogala* як різновид *M. galopus*, апелюють переважно до високої морфологічної мінливості *M. galopus* і до праці британського міколога Дж. Чарда та його співавторів (Chard, Gray, 1983), де наводяться дані щодо ідентичної антигенної активності культур *M. galopus* var. *galopus*, *M. galopus* var. *candida* та *M. leucogala*, на противагу іншим видам секції *Lactipedes* (Robich, 2003; Funga Nordica, 2012). Ці ж погляди відповідають також номенклатурній базі даних Index Fungorum (Kirk, 2013). Водночас деякі автори наполягають на статусі самостійного виду для *M. leucogala* — на підставі мікро- та макроморфологічних відмінностей від інших різновидів виду: *M. galopus* var. *galopus* і *M. galopus* var. *candida* (Maas Geesteranus, 1992; Aronsen, 2013). У цій праці ми дотримуємося першого з наведених поглядів на статус таксона.

Mycena galopus s. l. відома в Європі, Північній Америці (Smith, 1947), Східній Азії, а саме на Далекому Сході Росії та в Японії (Беглянова, 1972; Ва-

© О.В. ПРИЛУЦЬКИЙ, 2014

силева, 1973; Петров, 1991), а також у Новій Зеландії (New Zealand..., 2013). Різновид *M. galopus* var. *leucogala* на сьогодні знаний лише з території Європи та за кількома знахідками з Малої Азії (Sesli, Denchev, 2008).

Mycena galopus є одним із небагатьох видів агарикоїдних грибів, для яких можливо доволі точно окреслити регіон суцільного поширення, принаймні в межах добре дослідженої в мікологічному плані території Європи. Цьому сприяли хороша впізнаваність виду, а також його масовість у більшості європейських країн. У таких країнах, як Австрія, Болгарія, Велика Британія, Естонія, Ірландія, Іспанія, Італія, Литва, Нідерланди, Німеччина, Норвегія, Польща, Румунія, Фінляндія, Швейцарія та Швеція *M. galopus* var. *galopus* наводиться як у національних чек-листах, так і в численних регіональних зведеннях. У Східній Європі вид вказують для території Білорусі та північної половини європейської частини Росії. На цих територіях *M. galopus* є звичайним, а подеколи — й масовим видом. Поширення *M. galopus* var. *leucogala*, за більшістю джерел, збігається з розповсюдженням його типового різновиду, хоча зазначається, що представники різновиду трапляються значно рідше (Сержанина, 1984, Lisiewska, 1987; Fungi of Switzerland, 1991; Maas Geesteranus, 1992; Rexer, 1994; Вишневіський, 1998; Переведенцева, 1998; Коваленко, Морозова, 1999; Robich, 2003; Ortega, 2005; Морозова, 2007; Chinan, 2010; Denchev, Assyov, 2010; O'Hanlon, 2011; Funga Nordica, 2012; Polemis et al., 2012; Aronsen, 2013; Austrian..., 2013; eBiodiversity..., 2013; Iršénaitė et al., 2013; Legon et al., 2013; Siller et al., 2013).

В Україні відомості про знахідки *M. galopus* s. l. вкрай бідні. «Визначник грибів України» (1979) вказує цей вид для території Розтоцько-Опільських лісів. У «Визначнику» наводяться також відомості стосовно *M. galopoda* (Pers.) P. Kumm. — назви, що наразі не визнається, але не може бути зведена до синоніма *M. galopus* (Pers.) P. Kumm. Вірогідно, під цією назвою могли розуміти будь-який вид секції *Lactipedes*. База даних «Гриби України» (Андріанова та ін., 2006) містить один запис про знахідку *M. galopus* А. Врублевським на території нинішньої Львівської адміністративної області (Wróblewski, 1922). Не виключено, що «Визначник» наводить відомості стосовно *M. galopus* саме на підставі праці А. Врублевського. Згадки про

виявлення *M. galopus* містяться також у публікаціях Т.Л. Горової, яка знайшла цей вид у ялинових лісах Стрийсько-Санської Верховини Сколівського р-ну Львівської обл. (Горова, 1980, 1982).

В останнє десятиріччя *M. galopus* s. l. знаходили в Україні декілька разів у Прикарпатті та на Західному Поліссі (М.П. Придюк, персональне повідомлення). Проте ці дані й досі не опубліковані. Таким чином, на сьогодні *M. galopus* s. l. відома з території України за декількома знахідками із західної та північно-західної частин країни. Достовірні опубліковані відомості про знахідки *M. galopus* var. *leucogala* в Україні відсутні.

Підсумовуючи, варто звернути увагу на дві особливості поширення *M. galopus* s. l. По-перше, на більшій частині території Європи, що лежить на захід і північ від України, вид є звичайним і навіть масовим. Водночас в Україні *M. galopus* s. l. лише подеколи трапляється в західній та північно-західній частинах країни; на більшій частині її території вид не знаходили взагалі. Відтак територією України проходить доволі різка межа між регіоном, де *M. galopus* s. l. є звичайним, і регіоном, де цей вид трапляється надзвичайно рідко.

20 вересня 2013 р. на території Національного природного парку «Слобожанський» було зібрано зразок, котрий ідентифікували як *M. galopus* var. *leucogala*. Національний природний парк «Слобожанський» розміщений у північно-західній частині Харківської обл., в долині р. Мерли — лівої притоки Ворскли. За геоботанічним районуванням, територія парку лежить у межах Богодухівського району Харківського округу Середньоросійської лісостепової підпровінції Східноєвропейської провінції Європейсько-Сибірської лісостепової області (Геоботанічне ..., 1977). Згідно з районуванням, що використовується у «Флорі грибів України», територія парку припадає на центральну частину Харківського лісостепу (Гелюта, 1989). Прикметою парку є найбільша на Сході України система озер, мезотрофних сфагнових боліт і заболочених ацидофільних лісів, які сформувалися в мережі аренних понижень на другій терасі р. Мерли. З цими болотяними угрупованнями пов'язано чимало унікальних для лісостепової зони видів судинних рослин, а також низка специфічних видів агарикоїдних грибів (Прилуцький, 2012; Філатова та ін., 2012). З огляду на унікальність знахідки, наводимо її морфологічний опис.

Mycena galopus var. *leucogala* (Cooke) J.E. Lange, Fl. Agaric. Danic. 2: 36. 1936 (рис. 1)

Syn.: *Agaricus leucogalus* Cooke, Grevillea 12 (no. 62): 41. 1883; *Mycena leucogala* (Cooke) Sacc., Syll. fung. (Abellini) 5: 292. 1887; *Mycena galopus* var. *nigra* Rea, Brit. basidiomyc. (Cambridge): 395. 1922.

Базидіоми у зростках по 4–10 штук. Шапінка діаметром 1–3 см, дзвоникоподібна з невеликим горбочком, гладенька, темно-сіра (до чорної), з масним відблиском. Пластинки вузькоприслі, з маленьким зубчиком, до 3 мм завширшки, світло-сірі. Кількість довгих пластинок, що сягають ніжки, від 17 до 22, кількість коротких пластинок, які не досягають ніжки, — 15–19. Ніжка 5–7 см завдовжки, 2–4 мм у діаметрі, циліндрична, в деяких базидіом із глибоким поздовжнім жолобком, перекручена, хрящувата, її колір подібний до кольору шапинки, на зламі (особливо виявляється біля основи) виділяє молочно-білий сік. М'якуш брудно-білий, запах грибний, невиразний.

Спори (8,5–)10,1–10,9(–13,3) × (4,9–)5,4–5,8(–6,0) мкм, еліпсоїдні, гладенькі. Базидії циліндрично-булавоподібні, 4-спорові. Хейлоцистиди 67–91 × 15–25 мкм, веретеноподібні. Плевроцистиди 70–80 × 21–26 мкм, подібні за формою до хейлоцистид, часто з внутрішньоклітинними включеннями. Гіфи кутикули шапинки дивертикулятні. Гіфи кутикули ніжки дивертикулятні, виражених каулоцистид не виявлено. На міцелії наявні пражки.

Опис базується на зразку CWU (Muc) AG 0506, який було виявлено на території Національного природного парку «Слобожанський» (Володимирівське ПНДВ, N 50.086678 × O 35.248909), на злаковій куртині в ацидофільному злаково-зеленомоховому березняку, сформованому в боровому пониженні, 20.09.2013.

Загальне поширення. Європа: Австрія, Болгарія, Велика Британія, Естонія, Ірландія, Іспанія, Італія, Литва, Нідерланди, Німеччина, Норвегія, Польща, Росія, Румунія, Угорщина, Фінляндія, Швейцарія, Швеція, Україна; Азія: Туреччина.

Якщо аналізувати поширення виду (включно з різновидом *leucogala*) територіями з виразною зональністю, наприклад, європейською частиною Росії, можна зауважити, що межа суцільного поширення таксона практично збігається з межею лісової та лісостепової природних зон (Коваленко, Морозова, 1999; Морозова, 2007; Малышева,

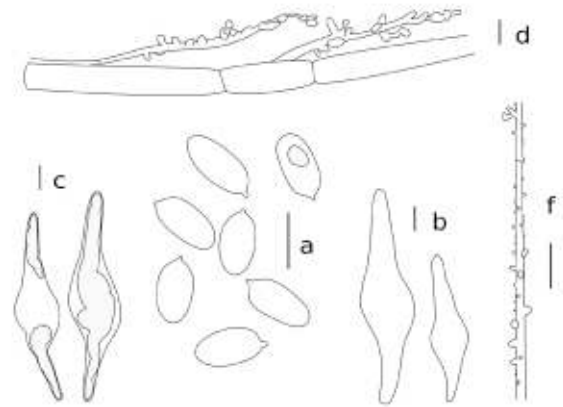

Рис. 1. *Mycena galopus* var. *leucogala*: a — спори, b — хейлоцистиди, c — плевроцистиди, d — елементи покривів шапинки, f — елементи покривів ніжки. Довжина штриха — 10 мкм

Fig. 1. *Mycena galopus* var. *leucogala*: a — spores, b — cheilocystidia, c — pleurocystidia, d — cap cuticle elements, f — stem cuticle elements. Bar 10 μ m

Малышева, 2008; Саричева и др., 2009; Светашева Т. Ю., усне повідомлення). Проте є відомості про поодинокі знахідки типового різновиду в степовій зоні, зокрема в Ростовській області Росії, де *M. galopus* var. *galopus* було виявлено в байрачній діброві у зволоженому пониженні (IX Рабочее совещание..., 2008). Можна припустити, що *M. galopus* s. l. віддає перевагу добре зволоженому оселищам, на що вказує й те, що вид часто трапляється серед сфагнових мохів (Сержаніна, 1984; Maas Geesteranus, 1992; Морозова, 2007; Aronsen, 2013; Siller et al., 2013). Вірогідно, цим зумовлене й обмеження суцільного поширення *M. galopus* зоною з достатньою зволоженістю, а також те, що епізодичні знахідки виду поза межами цієї зони мають місце в добре зволжених оселищах. До того ж, відповідно до даних О.В. Морозової (усне повідомлення) стосовно Північно-Західної Росії, *M. galopus* var. *leucogala* трапляється у трохи сушіших оселищах, ніж типовий різновид.

У цьому контексті наша знахідка *M. galopus* var. *leucogala* в заболоченому, покритому мохом березняку цілком «вписується» в загальну картину. Своєю чергою, під час подальших досліджень заболочених аренних понижень, поширених у лісостеповій зоні України на других терасах річок, цілком вірогідно можуть бути виявлені нові локалітети як *M. galopus* var. *leucogala*, так і інших різновидів цього виду.

- 1
- ◆ 2
- 3

Рис. 2. Поширення *M. galopus* s.l. на території Європи. У мовні позначення: 1 — область суцільного поширення виду; 2 — наша знахідка; 3 — знахідка *M. galopus* var. *galopus* у Ростовській обл. Росії

Fig. 2. Distribution of *M. galopus* s. l. on the territory of Europe. Symbols indicate: 1 — area of continuous distribution of the species; 2 — our record; 3 — record of *M. galopus* var. *galopus* in Rostov Region, Russia

Поширення *M. galopus* var. *galopus* і *M. galopus* var. *leucogala* в Європі, а також місце нашої знахідки зображено на рис. 2.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

- Андріанова Т.В., Гайова В.П., Гелюта В.П., Дудка І.О., Ісиков В.П., Кондратюк С.Я., Кривомаз Т.І., Кузуб В.В., Мінтер Д.В., Мінтер Т. Дж., Придюк М.П., Тихоненко Ю.Я. Гриби України. — 2006. — Режим доступу: <http://www.cybertruffle.org.uk/ukrafung/ukr> [веб-сайт, версія 1.00]. (25.10.2013)
- Беглянова М.И. Флора агариковых грибов южной части Красноярского края. Часть I (Учебное пособие). — Красноярск: «Краснояр. рабочий», 1972. — С. 89.
- Васильева Л.Н. Агариковые шляпочные грибы (пор. Agaricales) Приморского края. — Ленинград, «Наука», 1973. — С. 147.
- Визначник грибів України. Т. V, кн. 2 / За ред. Зерової М.Я., Сосіна П.Є., Роженко Г.Л. — К.: Наук. думка, 1979. — 565 с.
- Вишневский М.В. Трихоломовые грибы (*Tricholomatales*) Москвы и Московской области. Систематика, флора, экология. — М.: Издат. дом «Муравей», 1998. — С. 55.
- Гелюта В.П. Флора грибов Украины. Мучнисторосяные грибы. — Киев: Наук. думка, 1989. — 256 с.
- Горова Т.Л. Макромицети похідних ялиників Українських Карпат // Укр. ботан. журн. — 1980. — 37, № 1. — С. 44—50.
- Горова Т.Л. Порівняльна характеристика видового складу макромицетів корінних букових та похідних ялинових лісів Українських Карпат // Укр. ботан. журн. — 1982. — 39, № 6. — С. 37—41.

Геоботаничне районування Української РСР / Ін-т ботан. ім. М.Г. Холодного АН УРСР. — Відпов. ред. А.І. Барбарич. — К.: Наук. думка, 1977. — 305 с.

IX Рабочее совещание комиссии по изучению макромицетов (Вёшенская, 4—10 октября 2006 г.). Аннотированные списки видов грибов и миксомицетов. — Сб. ст. / Под ред. Е.С. Попова и Ю.А. Ребриева. — Ростов-на-Дону: Типограф. Южн. федерат. ун-та, 2008. — 90 с.

Коваленко А.Е., Морозова О.В. Агарикоидные и гастероидные базидиомицеты // Тр. СПб о-ва естествоиспыт. — Сер. 6, т. 2. — Биоразнообразие Ленинградской области (Водоросли. Грибы. Лишайники. Мохообразные. Беспозвоночные животные. Рыбы и рыбообразные). — 1999. — Ч. 1. — С. 89—140.

Мальшева В.Ф., Мальшева Е.Ф. Высшие базидиомицеты лесных и луговых экосистем Жигулей. — М.— СПб.: Тов. научн. изд. КМК. — 2008. — 242 с.

Морозова О.В. Агарикоидные и гастероидные грибы // Природ. среда и биол. разнообр. архипелага Березовые о-ва (Финский залив). — СПб, 2007. — С. 246—259.

Переведенцева Л.Г. Конспект агарикоидных базидиомицетов Пермского края. — Пермь: Перм. гос. пед. ун-т. — 1998. — 33 с.

Петров А.Н. Конспект флоры макромицетов Прибайкалья. — Новосибир.: Наука. — Сиб. отд. — 1991. — С. 36.

Прилуцький О.В. Перші відомості про сфагнофільні агарикоїдні гриби Національного природного парку «Слобожанський» // Мат-ли VII Міжнарод. конф. мол. уч. «Біологія: від молекули до Біосфери» (20—23 листопада 2012, Харків, Україна). — Харків: ФОП Шаповалова Т.М., 2012. — С. 295.

Сарычева Л.А., Светашева Т.Ю., Булгаков Т.С., Попов Е.С., Малишева В.Ф. Микобиота Липецкой области. — Воронеж: Издат.-полиграф. центр Воронеж. гос. ун-та. — 2009. — 287 с.

Серджанина Г.И. Шляпочные грибы Белоруссии: определитель и конспект флоры. — Минск: Наука и техника, 1984. — С. 276.

Філатова О.В., Саїдахмедова Н.Б., Клімов О.В. Національний природний парк Слобожанський // У кн.: Фіторизном. заповід. і нац. природн. парків України / За заг. ред. В.А. Онищенко, Т.Л. Андрієнко. — К.: Фітосоціоцентр, 2012. — С. 486—495.

Aronsen A. Mycena Page: A key to the Mycenae of Norway. <http://home.online.no/~araronsen/mycenapage/mycenapage.html> (25.10.2013).

Austrian fungi Database http://austrianfungi.mykodata.net/Enter_database.html (03.11.2013).

Chard J.M., Gray T. R.G. Antigenecity of *Mycena galopus* // Trans. Br. mycol. Soc. — 1983. — 81(3). — P. 503—511.

Chinan V. Macrofungi identified in the peat bogs from the NATURA 2000 site «Găina Lucina» (Eastern Carpathians, Romania) // Analele științifice ale Universității, Tomul LVI, fasc. 1, s. II a. Biologie vegetală — Iași: «Al. I. Cuza», 2010. — P. 61—64.

Denchev C.M., Assyov B. Checklist of the larger basidiomycetes in Bulgaria // Mycotaxon. — 2010. — 111. — P. 279—282. on-line version: 1—76 (<http://www.mycotaxon.com/resources/checklists/denchev-v111-checklist.pdf>).

- eBiodiversity*: web interface for the taxa found in Estonia. http://elurikkus.ut.ee/kirjeldus.php?lang=eng&id=155308&rank=70&id_puu=155308&rank_puu=70 (25.10.2013).
- Frankland J.C., Poskitt J.M., Howard D.M. Spatial development of populations of a decomposer fungus, *Mycena galopus* // *Canad. J. Bot.* — 1995. — 73. — C. 1399—1406.
- Funga Nordica*, 2nd edition. /ed. by H. Knudsen and J. Vesterholt — Copenhagen: Nordsvamp, 2012. — 1083 p.
- Fungi of Switzerland*. Volume 3: boletes and agarics. 1st part / ed. by J. Breitenbach and F. Kränzlin. — Lucerne: Edition Mycologia, 1991 — P. 274—281.
- Hering T.F. Decomposing activity of basidiomycetes in forest litter // Frankand J. C., Hedger J. N., Swift M. J. *Decomposer Basidiomycetes: their Biology and Ecology*. — Cambridge: Cambridge University Press, 1982. — P. 213—225.
- Iršėnaitė R., Adamonytė G., Daniele I., Kasparavičius J., Kutorga E., Stončius D. Macromycetes and myxomycetes of Asveja Regional park (Lithuania) // *Botanica Lithuanica*. — 2013. — 19(1). — P. 8—21.
- Kirk P.M. Index Fungorum (CABI Bioscience Databases). Kew: Index Fungorum Partnership. <http://www.indexfungorum.org> (20.10.2013).
- Ligon N.W., Henrici A., Ainsworth A.M., Roberts P.J., Spooner B.M., Watling R., Cooper J.A., Kirk P.M. Checklist of the British & Irish Basidiomycota <http://www.basidiochecklist.info/index.htm> (03.11.2013)
- Lisiewska M. Grzyby (Mycota). — Tom 17: Grzybówka (*Mycena*). — Warszawa-Kraków: Państw. Wydaw. Nauk., 1987. — 130 s.
- Maas Geesteranus R.A. *Mycenas of the Northern Hemisphere. Conspectus of the Mycenas of the Northern Hemisphere*. — North Holland; Amsterdam; Oxford; New York; Tokyo, 1992. — 493 p.
- New Zealand Fungi (and Bacteria)*. <http://nzfungi.landcareresearch.co.nz/html/mycology.asp?ID=26.10.2013>
- O'Hanlon R. The diversity of fungi in four Irish forest types. — Limeric: University of Limerick, 2011. — P. 143.
- Ortega, A., F. Esteve-Raventós. Preliminary checklist of the basidiomycetes from mediterranean inland dune ecosystems in Seville (Spain) // *Mycotaxon*. — 2005. — 92. — P. 437—440.
- Polemis E., Dimou D.M., Tzanoudakis D., Zervakis G.I. Annotated checklist of Basidiomycota (subclass Agaricomycetidae) from the islands of Naxos and Amorgos (Cyclades, Greece) // *Ann. Bot. Fennici*. — 2012. — 49. — P. 156.
- Rexer K.-H. Die Gattung *Mycena* s. l., Studien zu Ihrer Anatomie, Morphologie und Systematik (Ph.D. thesis). Tübingen, Germany: Eberhard-Karls-Universität Tübingen, 1994. — 140 P.
- Robich G. *Mycena d'Europa*. — Trento: Associazione Micologica Bresadola, 2003. — P. 443—457.
- Sesli E., Denchev C. M. Checklists of the myxomycetes, larger ascomycetes, and larger basidiomycetes in Turkey // *Mycotaxon*. — 2008. — 106. — P. 65—67 + on-line version: 1—102; 4th ed. (2013): 1—145 (<http://www.mycotaxon.com/resources/checklists/sesli-v106-checklist.pdf>).
- Siller I., Kutszegi G., Takács K., Varga T., Merényi Zs., Turcsányi G., Ódor P., Dima B. Sixty-one macrofungi species new to Hungary in Órség National Park // *Mycospher*. — 2013. — 4(5)/ — P. 871—924.
- Smith A. H. *North American species of Mycena*. — Ann Arbor: University of Michigan Press, 1947. — 507 p. [reprint 1971]
- Wróblewski A. Wykaz grzybów zebranych w latach 1913—1918 z Tatr, Pienin, Beskidów Wschodnich, Podkarpacia, Podola, Roztocza i innych miejscowości. I. *Phycomycetes, Ustilaginaceae, Uredinales i Basidiomycetes* // *Sprawozdanie Komisji Fizjograficznej Polskiej Akademii Umiejętności*. — 1922. — 55—56. — S. 1—50.

Рекомендує до друку Надійшла 30.12.2013 р.
І.О. Дудка

О.В. Прилуцкий

Харьковский национальный университет имени
В.Н. Каразина

НАХОДКА *MYCENA GALOPUS* VAR. *LEUCOGALA*
(*AGARICALES, BASIDIOMYCOTA*) В НАЦИОНАЛЬНОМ
ПРИРОДНОМ ПАРКЕ «СЛОБОЖАНСКИЙ»
(УКРАИНА) — ЗА ПРЕДЕЛАМИ ЕЁ СПЛОШНОГО
РАСПРОСТРАНЕНИЯ

Mycena galopus var. *leucogala* впервые приводится для территории Украины, *Mycena galopus* s.l. — впервые для территории Левобережной Украины. Представлено описание образца, обнаруженного на территории Национального природного парка «Слобожанский». Обсуждаются вопросы о распространённости вида и разновидности, а также об экологических особенностях разновидности, которые дают ей возможность существовать за пределами территории сплошного распространения вида.

Ключевые слова: *Mycena galopus* var. *leucogala*,
Украина, НПП Слобожанский.

О.В. Prylutskiy

V.N. Karazin Kharkiv National University

A RECORD OF *MYCENA GALOPUS* VAR. *LEUCOGALA*
(*AGARICALES, BASIDIOMYCOTA*) IN THE NATIONAL
NATURE PARK «SLOBOZHANSKY» (UKRAINE),
OUTSIDE THE AREA OF CONTINUOUS DISTRIBUTION

Mycena galopus var. *leucogala* is firstly recorded in Ukraine, *Mycena galopus* s. l. — in the Left-Bank Ukraine. Description of the specimen from the «Slobozhansky» National Nature Park is presented. Distribution of the species and its varieties as well as ecological features of the fungus outside the area of its continuous distribution are discussed.

Key words: *Mycena galopus* var. *leucogala*, Ukraine,
NNP Slobozhansky.